

Dostluq

Cooperation between scouts in
Azerbaijan & Norway

Botanikk, borg og Batumi

Posted on [July 11, 2012](#) by [admin](#)

På leir kommer det et punkt – når er avhengig av hver individuelle speider – som kalles “leirtid”. Etter dette punktet forsvinner det aller meste av forståelse for hvordan tiden går i omverdenen, og leiren eksisterer i sin egen lille boble.

På mandag var det klart at de aller fleste var dypt tapt i sin egen lille leirtid. Noen speidere, hvis navn ikke skal nevnes, ble vekket klokka seks for inspeksjon av teltet sitt, etter en skuffende ryddejobb dagen før (ok, det var Ida, Maja og Sindre). I stedet for å klage og sture spratt de klare opp, og tok seg like greit et morgenbad da de først var i gang.

Etter at resten av leiren hadde kommet seg opp – denne gangen av en merkelig grunn uten hjelpen til georgiernes noe overeksponerte spilleliste – var det på tide med semifinalene til volleyballturneringene. Til tross for en ordentlig storinnsats ble overmakten for stor, og begge de norske patroljene ble slått ut. Lagkaptein Alexander var litt bitter over tapet, men anerkjente resultatet, og at det tekniske spillet nordmenne satset på ikke lønte seg like mye som aserbajdsjanernes “få ballen fortest mulig over nettet”-strategi.

I løpet av uka var det mange som hadde tatt seg en liten kikk rundt om kring på den svære åsen av en botanisk hage vi har bodd i, men nå var det endelig på tide med en omvisning av en gammel russisk botaniker. Hun pratet i vei, mens en av de aserbajdsjanske lederne oversatte til engelsk. Turen gjennom den nesten hunre år gamle parken tok en og en halv time, og var full av interessant informasjon og historier, selv om en del av speiderne mot slutten sa seg enige med Elias om at “den er veldig lang.”

I løpet av turen hadde varmen virkelig blitt slått på, og det var godt å hvile seg da vi nøyte en pikniklunsj på en gressflate med helt fantastisk utsikt over klippene ned i Svartehavet.

Da vi var ferdige stod Shoreena, den georgiske hovedlederen, klar med mashutkaer til å frakte oss til et gammelt fort på den andre siden av Batumi.

Nå hadde heten virkelig satt inn, og da vi endelig kom fram var det mest interessante ikke de intakte murene, men heller den surklende motoren som spylte ut drikkevann. Da folk endelig var noe kjølt ned fikk vi vite at borgen en gang visstnok hadde vært hjemstedet til en konge som skal ha blitt drept av Jason, og at borgen var oppkalt etter ham. Borgens museum var svalt, og mye tid ble brukt til å inspisere samlingene der, uansett hvor interessert man var. Svein var en som ikke en gang trengte kjølingen for å bli lenge, for da han oppdaget en samling av mynter med et spenn på nesten to tusen år var han nærmest i ekstase.

Ute ble vi overrasket over at borgen – som har årlige arkeologiske utgravninger – ikke var sikret eller sperret av på noen som helst måte. Det betydde at speidere kunne løpe langs eldgamle skyteskår og vannrør fra attenhundretallet så mye de orket. Det førte riktignok også til at ledere satt med hjertet i halsen da for eksempel Halvor suste avgårde forbi en rad med hull som strakte seg fra toppen av muren til under bakkenivå. (Ingen grunn til panikk, foreldre! Halvors egne var til stede under det hele.)

Da vi først skulle dra fra fortet var vi bare et par kilometer fra den tyrkiske grensa, så mashutkaene svippet en tur innom der. Uheldigvis er det tjue euro for å få visum, og vi anslo at den prisen ikke var verdt det for tilsvarende mengde minutter i Tyrkia, så vi snudde tilbake og tok turen tilbake til Batumi.

Der ble det nok en liten byvandring, før folk flest skaffet seg middager. Noen ble tatt med opp i åssiden, til Batumis svar på Ekebergrestauranten, mens andre dro til San Remo, en idyllisk restaurant som strekker seg ut i havet på en pir med glassgulv som gir sikt rett ned i bølgene. Roverne som satt på San Remo sang og lo mens sola dyppet ned i havet, og brydde seg lite om at lyset ble erstattet av lynnedslag så langt til havs at tordenet ikke kunne høres en gang. Det var da Edward spøkefullt og noe profetisk nevnte at helt siden han var liten hadde det alltid regnet på bursdagen hans – 10. juli.

Etter flotte middager samlet speiderne seg under en fortsatt klar nattehimmel for å se på en annen variant av syngende fontener, denne gangen Batumis egen “Dancing Fountain”. Dette var litt mer av et show, med lys i mange farger og vann i like mange mønstre og rytmer som musikken det akkompagnerte, alt sprudlende ut fra midten av en liten innsjø.

Nok en gang, som de fleste andre dager på leiren, vendte speiderne nesa hjem trøtte men fornøyde. I mashutkaene ble det allsang av klassikere som Dyrene i Afrika og Speidern. Takket være de lave vinduene i fartøyet var det umulig å se de mørke skyene som sakte men sikkert dekket til stjernene, en etter en...

This entry was posted in [Uncategorized](#). Bookmark the [permalink](#).